

מטה אצותיו ידבקו בני ישראל ואי ארץ משמע ליה קציב העגל
מרויחו נמי בקציב העגל ומיהו גם המתרחץ היה יודע דבהאי קרא
ארץ כתיב דזיל קרי בי רז הוא ואמאי דבעינן לעיל אמאי משמע
האי קרא משמע למטה ארץ כתיב העגל מיייר אחא אחא למימח
דשפיר קרא דבקציב העגל מיייר דהא כתיב ארץ איש ותמה עלנ
עמלן למח גם הראשון אינו מדבר בקציב העגל כיון דכתיב ביה
ארץ אלף מתוך שמיות מוקי ליה בקציב הבן וההוא איש דקרא
קמח לדראש בעלמא אחא וגם המקשה משיב מרויחו נמי איש כתיב
הו ומה ראי שיהא אחרון דוקא וקמח לדראש אדרבה קמח לגופיה
לקציב העגל ואתאן לדראש ואלתי מאי משמע דכתיב בקציב
ידבקו. וכן לשון דבק אין צין לאשה דכתיב ודבק
לחשמו (בראשית ג) לזיון דמפורש כל כך דכתיב ביה לשון דביקה
ודאי בקציב בעל מיייר ומכהא הוא דהוה פשיטא ליה לתנא ואע"ג
דבקררא קמח נמי ידבקו כתיב יתיי לדראש בעלמא: **מטות.** משמע
בעל דדיקות מטות על ידי בעל הוא: **מרויחו נמי מטות כתיב הוה**
לא גרם: רב איי אחר. הכי משמע קרא לא תסוב נחלה ממטתה
האלף למטה אחר שפירשנה בנהא לאס תנשא לו שחר אחר לגבה
אזלי אס נוסבת הנחלה על ידי בעל שפירשה אינו שחר ממח לגבה
אציה דנחלה זו רחיה לא יליי היתה קיימת מנין שלא יירש אלף קרא
וחס אין לו בת עיין עליה שכן הבת יורש אציה: **כצמחוק.** יי
מתה היא ומנין שלא יירש דסד"א כיון דבעל קודם לבנה לירש
הוא כיון דצמחוק בן הוא קודם לטול צמחוק בראוי נמי הוא
העגל נוטל בראוי דליוו הוה נוטל בראוי הוא היה יורשה ולא יי
לראויה לו וירשה בנו. מאשאר יתן לו בזה אפרים ויהושע כדן קצייק
לאלעזר ומתה ביות ארץ לפתח בנו לפי שאין העגל נוטל בראוי
בצמחוק פתח ולא דמן בנו הלא ידוע פתחם בן אלעזר הוא ומפתח
בנו דבנו מיעוט משמע בנו ולא הוא מכלל שיהיה רחיה לאלעזר
רחיו לאלעזר כן כתוב בפירושי רבינו חננאל: **ובני אחות.** יורשה